

de tilveiebragte Midler; Lovgivningen er der gaaet ud paa at sætte Straffebestemmelser for uredelig Jførelse af Bestyrelsen og paa at definere, hvilke Forhold og Handlinger fra Bestyrelsens Side det er, der maa betegnes som strafbare. Jeg tror derfor, at det vilde være vanskeligt paa een Gang at fastsætte Regler, som skulde gjælde baade for Sparekasser og for Banker. Enkelte Talere have udtalt, at det var mindre ønskeligt, at en større Del af Sparekassens Midler anbragtes i fremmede Papirer. Jeg skal dog dertil bemærke, at idet man har troet at burde give Sparekassernes Bestyrelserne saa megen Udgang som muligt til selv at træffe Bestemmelser om, hvor Midlerne bør anbringes, har man paa den anden Side søgt at skaffe Sikkerhed tilveie ved at bestemme, at det kun maa være i saadanne fremmede Papirer, som have Kurs paa Rjøsbenhavns Børs, hvorved det Pleje jo indskrænkes til at gjælde vore nærmeste Naboers Papirer, som vel ere de eneste fremmede Papirer, som have Kurs paa vor Børs. Sikkerheden bliver derved ikke væsentlig anderledes end ved vore egne Papirer. Naar et æret Medlem sagde, at det, at et Papir har Kurs paa Rjøsbenhavns Børs, ikke er tilstrækkeligt til at gjøre dette Papir sikkert, er det jo fuldkommen rigtigt; men saa meget er imidlertid vist, at de Papirer, som have Kurs, ere dem, som gaa i den daglige Handel og Wandel og have den Egenkab i Reglen at være realizable, medens de, som ingen Kurs have, ikke kunne kaldes let realizable. De Papirer, der have Kurs paa Rjøsbenhavns Børs, ere dem, som man i Reglen uden Besværlighed kan sælge, og da Anbringelsen i Papirer efter Sagens Natur bør være en saadan, at de paagældende Papirer i paakommende Tilfælde ere lette at realisere, er det af Hensyn dertil, at man har troet det rigtigt at fastsætte, at Anbringelsen skal ske i Papirer, som have Kurs paa Rjøsbenhavns Børs, og som gaa i den daglige Handel og Wandel. Et æret Medlem har været af den Mening, at Lovforslaget var for mildt i sine Bestemmelser med Hensyn til Reservecens Størrelse. Der var dog nogen Misforstaaelse i, hvad der i saa Henseende blev fremsført, jeg tror af flere ærede Medlemmer, der havde Ordet; men jeg skal med Hensyn til denne Sag i dens Almindelighed bemærke, at Regjeringens Forslag oprindeligt gik ud paa, at Intet maatte anvendes af Kassernes Overtid, førend Reservecens havde naaet en Størrelse af 10 pCt., og at det altsaa ikke kan være meget afvigende fra det, jeg anser for rigtigt, naar man mener, at Lovforslaget i saa Henseende ikke stiller strenge Fordringer nok. Men naar det samme ærede Medlem mente, at selv om Reservecens havde naaet den betegnede Størrelse, var det urigtigt at tilstede, at de overflydende Midler kunde faae en Anvendelse til almennyttige Diemed, som man pleier at kalde det, altsaa en Anvendelse udenfor Sparerne selv

— da det var dem, som havde bidraget til, at et Overtid kunde opsamles, havde de et begrundet Krav paa, at dette Overtid skulde blive til Fordel for dem og ikke for Andre — skal jeg dog bemærke, at jeg ikke kan erkjende, at der er et saadant begrundet Krav tilstede for dem, som fra Tid til anden have bidraget til, at der kommer et Overtid, idet de jo ere gaaede ind paa Vilkaar, som ikke give dem Udgang til Deltagelse i Overtidet; men Sagen vil ogsaa efter min Mening være fuldstændig uigjennemførlig i Praxis. Hvorledes vilde det være muligt at finde alle dem, som ved deres Overtid have bidraget til, at det Overtid er tilstede, som er nødvendigt til Kassens Sikkerhed, og hvorledes vilde man udmaale, i hvilken Grad hver enkelt har bidraget til dette? I Virkeligheden er det jo heller ikke Sparerne alene, der have bidraget dertil, man maa ogsaa sige, at den Bestyrelse, som først har oprettet Kassen, og ved sit Arbejde bidraget til, at Kassen er i en god Tilstand, har sine Fortjenester deraf. Jeg tror, at det i Praxis er umuligt at gjennemføre en saadan Tanke, som er udtalt fra forskjellige Sider, og det er ogsaa min Mening, at det er meget tvivlsomt, om dette Overtid anvendes hensigtsmæssigt ved at uddeles til den store Masse med en sandsynligvis meget lille Sum til hver. Langt bedre vilde det rimeligvis være at anvende det samlede Overtid til Fremme af almennyttige Anliggender i den Egn, hvor de paagældende Sparere maa anses væsentlig at være tilstede, og hvor de saa faae Del i den gavnlige Virksomhed og Udvikling, som er en Følge af en saadan Anvendelse af Overtidet i det Almennyttiges Interesse. Det ærede Medlem for Rjøsbenhavns 4de Valgtreds (Echarling) fandt, at der ikke var nogen Grund til at forbyde Banker at besatte sig med Sparekassens virksomhed. Jeg tror, at det er et af Hovedpunkterne, hvorom næsten Alle have været enige, at Bankernes og Sparekassernes Virksomhed er saa forskellig, stiller sig saa forskellige Opgaver, at de ikke kunne forliges sammen, og særlig at Sparekassens Virksomhed taber den Sikkerhed, den skal have, naar den bindes til en Bankvirksomhed. — Ærede Medlemmer have udtalt sig om Uhenigtsmæssigheden af, at det aarlige Regnskab skulde aflægges til en bestemt Tid. Jeg veed ikke, hvilken Betydning dette kan have. Et æret Medlem af det andet Thing har udtalt, hvilken Betydning det kunde have til Lettelse for Sparekasserne, at de selv kunde vælge den Aarstid, til hvilken de ville aflægge Regnskab. Efter almindelig Ordning forlanger man imidlertid, naar saadanne Institutioner sættes under offentligt Tilsyn, at Regnskaberne indkomme paa samme Tid. Dette har sin store Betydning med Hensyn til Revisionen, og det kan maatte ogsaa have sin Betydning med Hensyn til de statistiske Arbejder, som ville knytte sig dertil. Dette